

δαπάνη χρειάζεται αντίκρυσμα. 3) Ἀντιλογία, αὐθάδης συμπεριφορά Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντίκρισι.

άντικρυστά ἐπίρρ. Θράκ. Σίφν. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικρυστός.

Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντικρύζεται τι, ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.: Ἀντικρυστά κάθονται (ἀπέναντι ἀλλήλων) Θράκ. Εἶχα τὸ δάσκαλο ἀντικρυστά καὶ δὲ μπορούσα νὰ κλέψω 'ς τοῖς ἐξετάσεις αὐτόθ. Ἀντικρυστά ἄνοιξαν μαγαζὶ αὐτόθ. 'Σ τὸ χωριὸ τὰ σπίτια μας εἶναι ἀντικρυστά αὐτόθ. Εἶναι ἀντικρυστά τὸ σπίτι μας Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρινά.

άντικρυστός ἐπίθ. Θράκ. (Σηλυβρ.) ἀδικρυστός Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικρύζω.

1) Ὁ εἰς ἀντίκρυσιν, εἰς ἀπόδοσιν, γινόμενος, ὁ ἀντίστοιχος Θράκ. (Σαρεκκλ.): «Βγάζαν τὰ σημάδια καὶ ἔλεγαν τὰ δίστιχα ἀντικρυστά» (εἰς τὸ ἔθιμον τοῦ κλήδονα, καθ' ὃ εἰς ἕκαστον ἐξαγόμενον σημάδι ἀπαγγέλλεται ἐν δίστιχον). 2) Ὡς οὖς, εἶδος χοροῦ γινομένου ὑπὸ δύο χορευτῶν ἀπέναντι ἀλλήλων Θράκ. (Αἰν. Σηλυβρ.): Χόρευε 'κείνη ἀντικρυστὸ ποῦ πῆγε ἀντάρα Σηλυβρ. Συνών. κερσιλαμάς.

άντικρυτίζω ἀμάρτ. ἀδικρυτίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίκρυτος.

Τοποθετῶ τι ἀντικρύ.

άντίκρυτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίκρυτος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀντίκρυτα, δι' ὃ ἰδ. ἀντίκρυ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Ὁ ἀντικρὺ εὐρισκόμενος, ἀντικρυτός: Τὸ ἀδίκρυτο πελάι (παλάτι).

άντίκρυφα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀδίκρυφα Θεσσ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπιρρ. κρυφά.

Λίαν κρυφίως: Φρ. Κοίταζα κρυφὰ καὶ ἀδίκρυφα νὰ σὶ περιποιοῦμι καὶ σὺ τὴν μὲ διώχ' 'ς Θεσσ. || Ἄσμ.

Κλαίω κρυφὰ καὶ ἀντίκρυφα κάνεις νὰ μὴν τὸ μάθῃ Ἰων. (Κρήν.) Συνών. ἀπόκρυφα.

***άντικρύωμα** τό, ἀντίκρωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀντικρυώνω.

Ἀντικρύασμαν, ὁ ἰδ.

***άντικρυώνω**, ἀντικρῶνω Πόντ. (Χαλδ.)

ἀντικρῶνω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κρυώνω.

Καθιστῶ τι ψυχρότερον, καθιστῶ χλιαρὸν τὸ λίαν θερμὸν διὰ συγκερασμοῦ ἢ ἄλλως, ἐπὶ ὑγρῶν: Ἀντικρῶνω τὸ νερὸν Χαλδ. Ἀντίκρωσο τὴν μαερεία Ὁφ. Ἐντίκρωσα τὸ νερὸ νὰ πλύνω τὸ τσεφάλι μ' αὐτόθ. Συνών. *ἀντικρυάζω, *ἀντικρυναίνω.

***άντικρύωτος** ἐπίθ. ἀντίκρωτος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀντικρυωτός < *ἀντικρυώνω προσλαβόντος τοῦ ἀρκτικοῦ α σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ γενόμενος ψυχρότερος, ὁ παραμένων ἔτι λίαν θερμός.

άντίλα ἡ, Πόντ. (Τραπ.) ἀγκίλα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ ὑποχωρητικῶς.

Πᾶν ὅ,τι ἡχεῖ, ἰδίᾳ ὁ κώδων, μόνον εἰς τὰ αἰνίγμα:

Ἀκὲ πέραν 'ς σὸ ραδίον | στέκ' ἀντίλα καὶ λαλεῖ

καὶ λαλεῖ καὶ ἀντιλαλεῖ

Τραπ.

Ἀκείαν' πέρα 'ς τὸ λιβάδι | στέκ' ἀγκίλα καὶ λαλεῖ, νὲ ἀγκίλα ντό λαλεῖς;

(ντό; = διατί;) Ὁφ.

άντιλαβοῦ ἡ, Ἀθῆν. Ἡπ. Κάλυμν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. ἀντιλαβοῦ τό, Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ρήσεως «ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον». Ἰδ. ΝΠολ. Παροιμ. 2, 326.

1) Ἀντίληψις Ἀθῆν.: Ἡ δεῖνα ἔχει ἀντιλαβοῦ. 2) Ἐπὶ τῶν ἱερωμένων, τὰ ἐκ τῆς ἱερωσύνης κέρδη Ἡπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Αὐτὸς οὐ παπῆς εἶναι μόνον γιὰ τοῦ ἀντιλαβοῦ καλὸς Ἡπ. || Φρ. Βγαίνει ἡ ἀντιλαβοῦ (ἐπὶ ἔργου ἐπικερδοῦς) Λιβύσσ. β) Κέρδος ἀνήθικον, ἐκβιαστικὸν ἀγν. τόπ.: Δούλεψε κ' ἡ ἀντιλαβοῦ (πλὴν τῶν νομίμων κερδῶν εἰσεπράχθησαν καὶ παράνομα).

3) Τέλος, τέρμα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. Ἡρθε 'ς τ' ἀντιλαβοῦ (ἔφθασεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνῃ. Συνών. φρ. Ἡρθε 'ς τὸ νῦν καὶ ἀεὶ, Ἡρθε 'ς τὸ ἀμήν). Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Κρήτ. (Βιάνν.)

άντιλάλημα τό, Θράκ. — ΦΠανᾶ Λυρικ. 113 ἀδιλάλημα Θήρ. ἀντ'λάλ'μα Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) 'ντιλάλισμα Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ.

1) Ἀπόδοσις ἤχου, ἡχώ Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Κρήν.): Ἀκούσαμε τὸ ἀδιλάλημα τῆς κονκουβάγιας Θήρ. Συνών. ἀντιβοή, ἀντιλαλιά, ἀντιλαλίτσα, ἀντίλαλος, ἀντιλαχιά. 2) Ἥχος οἰοσδήποτε, οἶον κώδωνος, μουσικῶν ὀργάνων κττ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) — ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.: Πηγαίναμε 'ς τὸ γάμο, πωπώ, τί ἀντιλαλήματα ἦταν ἐκεῖνα! Θράκ. Αὐτὸ τὸ βιολὶ κάνει καλὸ ἀντιλάλημα αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ χτυπώντας 'ς τὴ γῇ κάτω | μ' ἀντιλάλημα φριχτὸ

κλαδί, δέντρο, ἄγριο βάτο, | τὰ τσακίζει 'ς τὸ λεπτό

ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν.

άντιλαλιά ἡ, Ζάκ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Μακεδ. (Καστορ. Σισάν.) Ρόδ. ἀδιλάλια Θήρ. Κρήτ. Σάμ. Σῦρ. ἀδιλαλέα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὖς. ἀντιλαλιά = ἀντιλογία.

1) Ἀντιλάλημα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1661 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἦτονε Χάρως ἡ λαλιά, ἡ ἀντιλαλιά ὅλον αἶμα». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιλάλημα 1. 2) Ὁ ἡχος τῶν κωδῶνων.

άντιλαλίτσα ἡ, Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀντιλαλιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Ἀντιλάλημα 1, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Κάτω 'ς τοῖς Μηλέες, κάτω 'ς τοῖς Πουλματοῦσες,

ἄκουσα λαλιά, λαλιά καὶ ἀντιλαλίτσα,

ντὰ 'δραμα νὰ διῶ, νὰ διῶ καὶ νὰ λογιᾶξω.

άντίλαλος ὁ, σύνηθ. ἀδίλαλος Θήρ. Κρήτ. κ. ἄ. ἀντίλαλους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντίλαλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδίλαλους Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀγκίλας Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιλαλῶ ὑποχωρητικῶς. Καταλέγεται ὡς μεταγν. παρὰ Herwerden Lexic. suppletor. ἐκ διορθώσεως, ἀλλ' ἀμφιβάλλεται.

Ἀντιλάλημα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐρχετ' οὐ ἀντίλαλους ἀπ' τὰ τ'φέκια Αἰτωλ. 'Σ αὐτεῖν' τ' ὀπ'λὰ ἀκούειτ' ἕνας ἀντίλαλους, ἅμα παιῖν'ς μέσα αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μὰ τὸ πικρὸ τραγούδι τῆς ἀντίλαλο δὲ βρίσκει

ἀγν. τόπ. || Ποιήμ.

